

Sygn. akt V KZ 13/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego **G. Ś.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2017 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt II AKo [...], o odmowie przyjęcia wniosku

o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazany G. Ś. sporządził adresowane do Sądu Rejonowego w K. pismo datowane 24 września 2016 r., które określił jako „wniosek o wznowienie postępowania prowadzonego pod sygn. akt II K [...] zakończonego wyrokiem z dnia 14 października 2011 roku”. Mimo wskazania nieprawidłowego adresata ostatecznie pismo trafiło do właściwego w sprawie Sądu Apelacyjnego w [...]. W uwzględnieniu osobnego wystąpienia skazanego wyznaczono mu obrońcę z urzędu w celu podjęcia stosownych czynności. Obrońca złożył opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie G. Ś., zarazem jednak zasygnalizował potrzebę wznowienia postępowania przez sąd z urzędu wywodząc, że przy rozpoznawaniu spraw wymienionego skazanego zaistniały uchybienia wymienione w art. 439 § 1 pkt 8 i 9 k.p.k.

Następnie skazanego wezwano do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych nadesłanego wniosku o wznowienie postępowania, przez sporządzenie

go i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru oraz uiszczenie opłaty w kwocie 150 zł, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

G. Ś. w określonym terminie wspomnianych braków nie uzupełnił, wobec czego zarządzeniem z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt II AKo [...], upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia złożonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany. Nie wskazał, jaką normę prawną narusza to zarządzenie, podniósł natomiast, że złożył wniosek o wznowienie postępowania z urzędu przez Sąd Apelacyjny w [...], jednak Sąd ten „nie podjął sprawy”, mimo że doszło do naruszenia powagi rzeczy osądzonej. Skarżący nadmienił, że oczekuje „naprawienia tego stanu rzeczy” przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesienie zażalenia zdaje się wynikać z niezrozumienia przez skazanego czynności podjętych w Sądzie Apelacyjnym w [...]. Pismo skazanego potraktowano tam jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania i w takim wypadku zasadnie uznano, że jest on dotknięty brakami. W sytuacji, gdy obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, prawidłowo wezwano skazanego na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. do usunięcia braków formalnych wniosku, a gdy to nie nastąpiło w określonym terminie, odmówiono jego przyjęcia. W świetle przepisów powołanych jako podstawa prawna tej decyzji, nie może ona być kwestionowana. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego. Wniosek sporządzony przez skazanego był dotknięty brakiem, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, że „wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego”. Przepis ten ma gwarantować, że nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnego wyroku, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, będzie sporządzony w sposób fachowy i wnoszony wtedy, gdy zachodzą wskazane przez

ustawę przesłanki. Z tego punktu widzenia zaskarżone zarządzenie, jako zgodne z prawem, należało utrzymać w mocy.

Celowe będzie jednak zauważyć, że nie jest pozbawione racji twierdzenie skazanego, że chociaż sporządzone pismo określił jako „wniosek o wznowienie postępowania”, to mogło być ono potraktowane jako wystąpienie o wznowienie postępowania z urzędu. Przemawiał za tym art. 9 § 2 oraz art. 118 § 1 k.p.k., skoro G. Ś. twierdził, że „nastąpiło wielokrotne karanie skazanego za ten sam czyn”, a więc nawiązywał do art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Jest jednak faktem, że po dacie zaskarżonego zarządzenia, sędzia który je wydał, w piśmie z dnia 2 marca 2017 r., stanowiącym odpowiedź na pismo skazanego z dnia 17 lutego 2017 r., określone jako „wniosek o wszczęcie z urzędu spraw dotyczących wznowienia postępowań ...”, poinformował zainteresowanego o podjęciu czynności zmierzających do zajęcia stanowiska w sprawie przez Sąd Apelacyjny w [X.] (wobec orzekania w sprawie G. Ś. m.in. przez sądy [x.]) oraz o braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu w sprawie, w której wydały wyroki Sąd Rejonowy w K. (sygn. II K [...]) oraz Sąd Okręgowy w K. (sygn. V Ka [...]). Inną kwestią jest prawidłowość odstąpienia od zajęcia stanowiska w tej kwestii przez sąd w trybie procesowym.

aw